

Fényugár

Evangeliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakonissza Nőegylet. Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 2 pengő 25 fillér, azaz 28000 korona, többes küldésnél 2 pengő, azaz 25000 korona. Egyes szám 2200 K.

„Imé, újat cselekszem.”

És. 43 : 19.

Isten megteremtette ezt a világot és minden egyes részleténél látta, hogy az jó. (Lásd I. Móz. 1. r.) De fájdalom, Isten dolgaiba belékontárkodott egy gonosz hatalom, a sátán, és ahol csak tehetette, megrontotta őket. Elsősorban is az embert, a teremtés koronáját tudta megrontani, bűnt, betegséget, halált vitt be az életébe. S az ember bűne, betegsége, halála átszármazott az ő uralma alá adott természeti világra is, s az is fohászodik és nyög, várván a szabadulást, várván, hogy Istennek gyermekei, akiket Krisztus megszabadított a bűn és halál törvénye alól, de akikben itt a földi életben még csak a halandó testbe elrejtve működik a léleknek s az életnek a törvénye, teljesen felszabaduljanak, s szabadságuk és dicsőségük nyilvánvalóvá legyen. (Róm. 8 : 19—20.) Így küzd most a földi életben, a földi és természeti világban a halál és az élet. A természet minden ősszel elhal, de minden tavasszal újraébred, a halál helyébe az élet jön. Az ember sátánnak és a bűnnek rabja, de Krisztus jön megváltó erejével s ujjászüli, ujjáteremtí az embert. Sátán az új-embert is igyekszik megejtetni, s szövetezik az ó-emberrel. Azt élevenítetni föl újra meg újra, hogy legyűrje vele az új-embert. De az Úr újra meg újra segítségére siet az új-embernek, ha elbágyadt, ébresztgeti, ha beteg, gyógyítgatja, ha kifáradt, erősíti, ha beszennyezte magát, tisztogatja.

Ezt a kettős munkát, a sátán megrontó, s az Úr meggyógyító, megtisztító munkáját látjuk mindenben itt a földön. Látjuk a földi egyházban is. Istennek Lelke hozta létre az első pünkösdi napján; szép volt és jó volt. De az ellenség ebbe is belekontárkodott és megrontotta. De az Úr nem hagyja cserben azt, ami az övé, ami tőle származik. Zúgott a Szentlélek szele, s megtisztította, megreformálta az egyházat. De ne higyük, hogy a sátán azóta alszik. Ebben van, s mivel Isten népe azóta is sokszor és mélyen aludt, újra jól végezhetette romboló munkáját az egyházban. Az Úr azonban újra meg újra adott ébredési időket, újra meg újra beváltotta ezt a szavát: „Imé, újat cselekszem.” A mai nemzedék életében is sok újat cselekedhetett már. A reformáció egyházai ébredésben vannak. Sok imádság, sok munka, sok hit, sok hűség kell még ahoz, hogy egészen felébredjenek. S kiknél keresi az Úr az imádságot, a munkát, a hitet, a hűséget? Azokban, akik már egészen fölébredtek, s Őt igazán megértették. Imádkozol-e, dolgozol-e, hiszel-e, hü vagy-e Isten gyermeke, Isten népe.

Vargha Gyuláné.

Erős vár a mi Istenünk!

Reformáció ünnepe.

„Légy sziklaváram, ahova menekülhessek szüntelen: rendelkezél megtartásom felől!„ 71. zsolttár 3.

Dr Luther Márton reformátorunk megtapasztalta ennek az igének az igazságát! Talán senkit sem üldözött annyira az ellenség, mint őt és mégsem árthatott neki egyik se!

„Istenben bízom, nem félek, ember mit árthatna nékem!?“ 56. Zsolttár 12. Honnan vett volna erőt és bátorságot az egyszerű barát, mikor a föld leghatalmasabbjai egyszerre mind rázúdultak, ellene támadtak? A maga erejére nem számíthatott, sem pénzére, vagyonára, sem magas összeköttetéseire, csak később lett pártfogója Bölcs Frigyes választó fejedelem. Egyedül Istenben bízott, tudta, hitte, hogy Ő egy maga erősebb, mint az összes ellenség együttvéve: érsekek, bíborosok, hercegek, római pápa, német-római császár és még ha hozzávehetjük, maga a Sátán is! Luther Márton be volt zárva a legerősebb sziklavárba, mely ingathatatlan, erős kősziklán állt és falai is vastag, kemény, erős sziklából épültek: az Úr maga volt az. Maga az Úr elhatárolta, körülzárta egészen Luthert, Ő benne el volt rejtve. Az ellenség támadt folyton, de reformátorunknak egy hájaszála sem görbült meg. Mint, mikor háborúban a bevehetetlen, vastag, erős kőfalú várat kívülről bombázzák, lövik, ütik, zenghet, kopoghat a kő, a bomba. süvíthet az ágyú, kiáltozhat az ellenség, de még csak meg sem repesztheti az erős falat. S akik belül vannak ez erős sziklavárban, azoknak nem kell félni! A tüzes nyilak nem juthatnak a vár belsejébe, sem a kő, sem az ágyúgolyó, sem semmi, ami kívülről akar behatolni. Teljes biztonságban vannak a várban! Nyugodtan végezhetik napi munkájukat, nem kell, hogy az ellen-

séget figyeljék, vele beszéljenek. Sőt ezt nem is tudják megtenni, amíg egészen bent vannak.

Dr. Luther Mártont a pápa egyházi s V. Károly császár birodalmi átokkal sújtotta. Ez azt jelentti, hogy bárki várhol és bármikor megölheti és nem szabad őt védelmezni, sem befogadni, mert aki ezt teszi, szintén átok alá kerül. Földönfutó, hazátlan, bujdosó, üldözött vad az ilyen átokkal sújtott ember. És Luther kettős átok alatt volt. A föld két leghatalmasabb emberének haragja, átka szállt rá. Még sem lett semmi baja. Az Ur gondoskodott róla. Pártfogója Wartburg várába záratta, hogy megvédje hatalmas, külső ellenségeitől. De az ősellenség ott is megtámadta, mikor az eredeti nyelvekből a Bibliát német nyelvre fordította, azt hazudta neki, hogy hagyja abba a munkát, ne keresse az igazságot, úgys hiába. De Luthert nemcsak Wartburg erős vára rejtette el és védte, hanem a legerősebb sziklavár: az Ur és így legyőzhette nemcsak külső, hatalmas ellenségeit, hanem a leghatalmasabbat, az ördögöt is! S mikor a wittenbergi zavargások miatt elhagyja Wartburgot, hogy ott rendet csináljon, azt írja útközben pártfogójának, hogy ő (Luther) itt az ellenség közepette is sokkal nagyobb biztonságban van, mint pártfogója bent Wartburg várában, mert ő hite által az Ur oltalmában van. Tudjuk, hogy nem is lett semmi bántódása. Nagyon sokat dolgozott, az Igét hintette sokfelé, mindent elvégezett, amit az Úr itt rábízott és természetes halállal halt meg és ment föl Urához, mikor hívta.

Mi is ilyen biztonságban lehetünk minden emberi és ördögi támadás ellen, ha rendületlenül hiszünk az Ur megtartó erejében. I. Péter 1:5: „Akiket Isten hatalmas őriz hit által az üdvösségre.“ Csak legyünk szüntelenül Benne

elrejtve. Belezárva egészen. akkor nem kell félnünk semmitől és senkitől, akárhogy üldöz és ijesztget a Sátán! De, aki kijön a várból, azt éri a golyó, a nyíl. Így ma is, ha kijövünk az Ur rejtekéből, az Ő vére alól, bizonyára elesünk a kísértések között, mert védtelenül állunk és minket érnek a Sátán tüzes nyilai s azok megsebeznek. Azért maradjunk állandóan ebben az erős sziklavárban, legyünk Benne elrejtve, hogy Ő zárhasson körül minket egészen és mi boldogan pihenjünk az Ő kebelén. „Ő megtart minket, az Ur, akit mi vártunk. örüljünk és örvendezzünk szabaddításában!” És. 25:9. Kozma Gabriella.

Bízom benned.

Egy fiatal embert rablásért két évi fegyházra ítéltek. Amikor kiszabadult, nagyon szégyelte magát, kishitű volt és mindenkivel szemben bizalmatlan. Az emberek közönyösek és hidegek voltak vele, csak egy szegény öreg asszony nem, aki gyermekkorra óta ismerte.

A kiszabadulás napján találkozott a fiatalemberrel és úgy beszélt vele, mintha semmi sem történt volna.

— Örülök, hogy látlak, János. Nem is tudtam, hogy haza jöttél.

— Itt vagyok — felelte kurtán.

— Azt látom. Hol lakol?

— Az utcán — felelte.

— Az utcán nem lakhat senki sem. Gyere velem, kapsz ebédet. Azt adom, amim van!

— Nem fél télem?

— Ugy nem félek tőled János, mint, ahogy gyerek korodban sem féltém tőled. Csak gyere.

Évés után azt mondta a néni: Itt alhatsz ma nálam, abban a szobácskában, amiben az én Jánoskám lakott, mielőtt meghalt. Majd másnap reggel azt mondta: Itt maradhatsz, amíg állást kapsz.

— Azt hiszi, hogy engem valaki is alkalmazna? — kérdezte a fiú.

— Nem, azt nem gondolom. Amíg te aludtál, mindenfélén töprengtem és kigondoltam valamit a számodra. — A szekrényhez ment és kivett onnét egy régi tarka kendőt, aminek a sarkába pénz volt kötve.

— Itt van János öt millió korona. Ezt apránként raktam össze az utolsó betegségem idejére és a temetésemre. Tiszteletes temetést akartam. Vidd el a pénzt és menj valahova, ahol nem ismernek és kezdj új életet. Bizom benne, hogy vissza fogod fizetni és, — ha nem, úgy is jól van. Ugy gondolom, bízhatom benned.

Többet nem mondhatott, mert János odaborult a lábához, az arcát a kötényébe temette és sírt, sírt, ahogy azt már gyermekkorra óta nem tette.

Az egyszerű, öreg asszony bizalma megmentette. Elment megszire, az életében egy új korszak kezdődött. Bízva és remélve indult meg, mert valaki bízott benne.

Néhány év alatt visszafizette a pénz kétszeresét. A kísérő levélben ez volt: „Megmentésemért ennek a két szónak köszönhetem: bízom benned.”

*

Milyen sokat jelent ez a két szó emberi ajakról. Hát még ha az Ur mondhatja ezt neked: bízom benned fiam, vagy leányom!

Hogyan adakozzunk?

Egy jómódú ember azt mondta egy keresztyén férfinak, aki valamilyen célra gyűjtött:

— Ötvenezer koronát adhatok erre a célra, anélkül, hogy megérezném.

— Adjon ötszáz ezret úgy, hogy megérezze. Akkor majd az áldás is megérzi!

Egy kérdés.

Az „Israels Hoffnung“ egy cikkében Galka Márta írja le a következő történetet: Hittanóra volt a német evangélikus gyermekek számára. A zsidó gyermekeknek ilyenkor üres órájuk volt. Bentmaradtak a tanteremben és az utolsó padban csendesen kézimunkáztak.

Egy sápadt, magas leányka már többször feltűnt nekem. Éles arcvonásai voltak és a tekintete sokszor dacos volt. Annál inkább örültem, amikor észrevettem, hogy néha hittanóra alatt rámnézett és arcában valami különös kifejezést láttam. Amint azonban tekintete találkozott az enyémmel, gyorsan a kézimunkája fölé hajolt és arca a régi, merev lett. Sokat kellett erre a gyermekre gondolnom.

A hittanórán a keresztségről szóló tanítás következett. Erzsébet ölébe ejtette a kézimunkát és élénk érdeklődéssel hajolt előre. Ez többször is ismétlődött, amíg egyik órán Erzsébet arcán nagy küzdelem nyomai látszottak és szólásra jelentkezett. Intettem, hogy szóljon, mire azt kérdezte: „Ha valaki hisz az Úr Jézusban és nincsen megkeresztelve, nem juthat az égbe? Mintha villanyütés érte volna a leánykákat, úgy fordult egyszerre minden tekintet Erzsébet felé. — Elpirult és kihívóan nézett térsai felé, de azért nyugodtan állva maradt és így várta a választ.

Boldog örömmel feleltem neki: „Aki hiszen és megkeresztelkedik, idvezül; aki pedig nem hiszen, elkárhozik.“ Ezt az utolsó mondatot helyeztem különösen a szívére. A hit a legfontosabb. Az Úr tudja, hogy a keresztség elé sokszor hatalmas nehézségek gördülnek, de

az Úr ezeket is elháríthatja és meg is teszi. De először is az a fontos, hogy „kegyelemmel erősíttessék meg a szív.“

Nagy figyelemmel hallgatott és csak annyit mondott, hogy köszönöm, de a szeméből annyi melegség sugárzott. Azóta sem tudom ezt a tekintetet elfelejteni. Mennyi titkot rejteget már egy ilyen fiatal leányszív magában.

A következő hittanórán nem vett részt Erzsébet, meghűlt és néhány napot mulasztott.

Egy reggel nagy izgalom volt az osztályban: Erzsébet meggyuladt a spiritszfőzőtől. Könnyű ruháját megkapta a láng és amikor az udvarra menekült segítségért, olyan égési sebeket szenvedett, hogy meg fog halni!

Meglátogattuk, arcán nagy szenvedés látszott. A pólyába csavart felső teste egészen keskenynek látszott. Nagy, komoly szemeit rám függesztette, de egy szót sem szólt. Ott ült körülötte a szigorúan orthodox családja. Csak néhány percig maradhattunk bent.

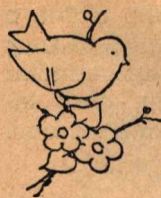
A búcsúnál föléhajoltam és azt kérdeztem: „Ugy-e tudod kedves gyermekem, hogy az Úr veled van?“

„Igen“ — mondta csendesen, ünnepélyesen és szeliden mosolygott. Csodálatos, szivetrázó mosoly volt, mintha valahonnét nagyon messziről jött volna.

Igy maradt meg az emlékezetemben. De ha rá gondolok, békeség és remény van a szívemben. Az a kérdés, amelyet azon az utolsó hittanórán intéztem hozzám, adja meg nekem a bizonyosságot arról, hogy az Evangelium ereje győzött ennek a fiatal zsidó leánynak a szívében.

Meg van írva: „Aki az én beszédemet hallja és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van.“ Ján. 5:24.

Gyermekeinknek!

Az Úr Jézus szeretete
könyörületességre indít.

Egy napon Feri nagyon szomorúan jött haza az iskolából. Nagyon hideg téli nap volt. Erősen fúj a szél és a havat az emberek arcába vágta. Feri közel lakott az iskolához, mégis átfázott. Hát még Imre, aki a város alsó végén lakik, hogy átfázhat, mire hazaér? Ezen gondolkozott, mikor benyitott a jó meleg konyhába, ahol anyukája az ebédet főzte.

Elbeszélte anyjának Imre szomorú sorsát. Az édesapja a korcsmába viszi a keresetét. Mostoha anyja nem törődik vele és a szegény kis Imre ebben a nagy hidegben is egy nagyon rongyos tornaingben és egy hitvány kis kabátban jár iskolába. Úgy fázik szegény és olyan szomorú. Azért mindig tudja a leckét, a tanító úr soha sem tud tőle olyasmit kérdezni, hogy ne tudna rá felelni.

— Anyukám, — folytatta tovább Feri — ha az én posztó ruhámra és jó meleg télikabátomra nézek, úgy fáj a szívem Imréért, hogy neki nincs. Anyukám, én úgy sem viselek egyszerre kettőt, adjuk oda a másik ruhámat Imrének.

Édesanyja nem ellenkezett, csak azt kérdezte Feritől:

— Ha ezt a ruhádat bepiszkolod, vagy elszakítod, mit veszel föl addig, míg rendbeszedem ezt? Tudod kicsi fiam, hogy nincs több ruhád neked sem.

— Nem baj, — kiáltott Feri, örülve, hogy csak ennyi a kifogása anyukájának — majd ad nekem az Úr Jézus másikat akkor, ha szükségem lesz rá.

Másnap reggel Feri már 7 órakor szaladt az iskolába.

— Hová még ilyen korán? — kérdezte anyja.

— Sietek Imréért, — felelte — elhozom ide, hogy anyuka felöltöztesse. Ne fázzik szegény egy percig sem tovább.

Mikor Imrén már rajta volt a jó meleg ruha, Feri megsimogatta szeretettel s így szólt:

— Ugy-e örülsz, hogy már nem fogsz fázni? Csak aztán köszönd meg az Úr Jézusnak és szeresd Őt nagyon, mert ezt a ruhát Ő adta neked.

Minderről senki sem tudott és mégis Feri édesapja, aki akkor épen föntjárt Budapesten, egy szép új ruhát vitt haza kis fiának meglepetésül.

Az Úr Jézus megvéd.

Az iskolában volt egy nagyon rossz fiú. Hazudott, lopott, azután ha rajtakapták, letagadott mindent és ráfogta hol az egyik, hol a másik tanuló társára. Nem használt neki semmiféle büntetés sem. Egyszer azután a tanító úr kihirdette az osztályban, hogy senkinek sem szabad többet Kálmánnal játszani. Ez büntetés is volt Kálmán számára, de meg is akarta óvni a tanító úr a többi gyermeket attól, hogy eltanulják Kálmántól a rosszszaságot.

Kálmán napokon keresztül egyedül volt, senki sem mert vele játszani.

Egyik napon a tanító úr tiz percben kinézett az udvarra, hogy meglássa, nem hágtá-e át valaki a parancsát? De mit látott? Nem

akart hinni a szemének. Kálmán nem volt egyedül. Mit gondoltok, ki volt az a nagyon merész, aki át merte hágni a tanító úr parancsát? A többi gyermekek nem vették észre semmit, mert különben már hírül vitték volna a tanító úrnak.

A tanító úr megindult lassú, óvatos léptekkel az iskolaudvar félreeső sarka felé, ahol a két gyermek, egészen külön válva a többitől, csendben játszott a homokban. Nem vette észre egyik sem a közeledő tanító urat. Minél közelebb ért a két fiúhoz, annál szigorúbb lett az arca. Bizonyára azon gondolkozott, hogy mivel is büntesse meg azt a haszontalan, engedetlen fiút, aki semmibe sem vette az ő tiltó szavát.

Amint közeledett, a szigorúság inkább szomorúsággá változott az arcán, mert megismerte, hogy ki volt a Kálmán játszótársa. Egy nagyon szófogadó, engedelmes fiú, akiről úgy tudta a tanító úr, hogy még soha nem hágta át az ő szavát. Azt is tudta róla, hogy legjobban szerette az egész osztályban az Úr Jézust. És most mégis ilyen nagy szomorúságot szerzett a tanító úrnak, akít pedig szintén nagyon szeretett.

Mikor már egészen közel ért a tanító úr a gyermekekhez, akkor megszólalt:

— Ambrus, gyere ide!

Ambrus fölugrott a földről és odaszaladt tanítójához. A tanító úr nagyon szigorú arccal, még szomorúbb hangon csak annyit kérdezett:

— Hogy mersz te Kálmánnal játszani?

Ambrus a csodálkozástól kekre nyitotta nagy, fekete szemeit, föl nézett a tanítójára és csöndesen csak ennyit mondott:

— Tanító úr kérem, kitől fogja megtanulni Kálmán az Úr Jézust szeretni, ha mindenkit el tetszik tőle tiltani.

A tanító úr arcáról eltűnt a szomorúság. Szeretettel ölelte meg Ambrust és nyájasan azt mondta:

— Jól van, kis fiam, csak tanítsd meg őt az Úr Jézust szeretni.

*

Mit gondoltok, miért engedte meg olyan könnyen a tanító úr Ambrusnak, hogy Kálmánnal játszók? Azért, mert aki úgy szereti az Úr Jézust, ahogyan ő szerette, arra nem fog a rossz példa hatni, mert tudja azt, hogy ha megtanulja és követi a rossz példát, akkor első sorban az Úr Jézusnak okoz szomorúságot. Az Úr Jézus szeretete megőrzi őt minden rossztól.

A Bibliát olvasom.

Angliában történt ez az eset, amit most elmondok nektek. Egy ember, aki nem hitt Istenben és nem olvasta Isten igéjét, betért egy kis kunyhóba és inni kért. Egy kis lányka ült az asztalnál és Bibliát olvasott.

— A leckédet tanulod, kis lányom? — kérdezte a férfi.

— Nem — felelte. — Bibliát olvasok.

— Igen, azt látom. De a feladatot tanulod belőle?

— Nem feladat ez. Azért olvasom a Bibliát, mert szeretem!

— És miért szereted? — kérdezte a férfi.

— Én azt hiszem, hogy mindenki szereti a Bibliát.

A férfit olyannyira meglepte és meghatotta a kis lány felelete, hogy attól a naptól kezdve ő is olvasta a Bibliát és nagyon megszerette.

*

Látjátok, gyermekek, így tehettek ti is bizonyosságot Isten Igéjéről.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Nov. 1. Zsolt.81. Az Úrnál mindig ké-szen van az áldás hogy kiárássa azt, ha alázatos, engedelmes, hívő szíveket talál. De fájdalom, sokszor még saját népe ellen is panaszkodnia kell. Vissza kell tartania az áldást, melyet olyan örömmel töltene ki rá. Az áldás hiánya miatt talán panaszkodunk, de valjon hajlandók vagyunk-e az okokat megkeresni és megbánni, amelyek miatt késik? Hálátlanság, engedetlenség, szívnek keménysége! Alázd meg magadat Isten gyermeke, Isten népe, s jönni fog a szabádlítás, áradni fog az áldás!

Máté 11: 16—30.

Nov. 2. És. 43: 12—25. Jó nekünk a mi bűneinkről megemlékeznünk, azért, hogy megbánjuk őket s megalázkodjunk alattok. De ha megnyertük a bűnbocsánatot, s Jézus vére eltörölte bűneinket, akkor nem kell folyvást hátra tekintgetnünk s a mult fölött keseregnünk, hanem előre kell néznünk, az új útra, melyet az Úr tört elöttünk, s a melyen most már járhatunk, örömmel és hálaadással dicsérve Istent nagy kegyelméért. Az Úr nem kesergő, fejét lecsüggesztő népet akar magának nevelni, hanem örvendező, ujjongó sereget, amely hirdesse az Ő dicsőségét, s vonzza Őhozzá a még távollevőket.

Máté 13: 1—17.

Nov. 3. És. 44: 1—8. 21—23. Az ó-tes-tamentomban még csak a zsidó népről lehet szó, mint Isten népéről, választott népről, megváltott népről. De a Megváltó nem csak a zsidó népért jött el, hanem minden népért, az egész világért. Mindnyájan meg vagyunk váltva, az Úr midnyájunkat megvásárolt drága vérenek árán. Csak az aké-kérdés, átadjuk-e magunkat annak, akinek jogos tulajdonai vagyunk, úgy élünk-e, mint akik meg vagyunk váltva a bűnnek rabságából? Míg öntudatosan át nem adtad magadat az Úrnak, míg nem Ő az első az életedben, addig hiába történt meg számodra a váltság, nincs benne részed. De mi-helyt megtérsz, mindjárt hozzátartozol az Úrnak megváltott seregéhez s nem kell félned sem az élettől, sem a haláltól, sem az időtől, sem az örökkévalóságtól.

Máté 13: 18—33.

Nov. 4. És. 45: 11—25. Isten elrejtőz-ködő, de megtalálható Isten. Elrejtí magát az elől, aki büszkén és kihívón akar szemben állni vele, de megjelenti magát az alá-zatosoknak, és aláhajol a megtört szívűek-hez. Akik teljes szívökből keresik Őt, azok nem hiába keresik, azok megtalálják, s meg-értik mindazt, ami titok marad azok előtt, akik a sötétségben járnak. Az Úrnak előtt megnyílik az Úrnak bölcsesége, igaz-

sága, ereje, s mennél jobban érzik a ma-gok tudatlanságát, bűnösségét, gyengeségét, annál többet kapnak mindabból, ami az Úr s nem szégyenülnek meg.

Máté 13: 34—52.

Nov. 5. És. 48: 1—11. Nem a mi érde-münk az, hogy van számunkra szabadu-lás, új élet, örök üdvösség, hanem Isten-nek irgalmassága és kegyelme. A mi bű-neink és háládatlanságunk daczára meg-szerelte számunkra mindezt az Úr Jézus, s följánlja nekünk. Semmi okunk sincs a büszkeségre, csak a megalázkodásra. Csak ha Jézus vére megtisztít, akkor mehetünk oda az Atya elé. Talán nehezen érted meg ezt? Talán arra van szükség, hogy Isten a nyomorúság kemencéjében tisztítson meg. mint az ezüstműves az ezüstöt? Ne zú-golódjál, ha szenvedned kell, hanem csen-desedjél meg, s kérdezd meg magadtól, megtanultad-e már a nagy leckét?

Máté 15: 1—20.

Nov. 6. És. 48: 12—22. Mily szomorú, mikor az Úrnak ezt kell mondania vala-melyik gyermekéről: vajha ez, vagy azt cselekedtet volna! Bizony sohasem az Úron múlik az, ha az övéinek nincs bé-kessége, vagy ha azok valamiben szűköl-ködnek, hanem mindig órajtok, mert nem figyelmeznak Urukna parancsolataira s eltérnek az útról, amelyen hű Pásztoruk vezetni akarja őket. S milyen kegyelem az Úrtól, hogy újra, meg újra fölemeli figyel-meztető szavát, s így szól: „Hallgass reám!” Mindaddig míg ez a szó hangzik, nem késő a visszafordulás. Halld meg ezt a szót, Istennek gyermeke, ha eltévelyedtél volna, vagy ha veszélyben forogsz, hogy a sátán hívogató szava megtéveszt s elté-rít az igaz útról.

Zsolt. 85: 9—14.

Nov. 7. Máté 10: 24-33. A Sátán mindig sötétben bujkál, s az általa vezetett emb-ert is arra tanítja, hogy tartsa sötétség-ben a cselekedeteit, mert ez biztosabb. De az Ur Jézusnál minden világos, s az ő gyermekeinek cselekedetei világosságban történnek, mert nincs rajtok semmi titkolni való. Ha nyílt szavaikért és cselekedetei-kért a hitellenek vádja és üldözése éri is őket, nem kell félni, mert egy hajók szála sem eshetik le mennyei Atyjok akarata nélkül. Ne félj tehát a nyílt és bátor val-lástételtől, nagy ígéretek vannak hozzá-kötte itt és az örökkévalóságban. Itt: lel-keknek megnyerése az Ur számára, amott pedig az Ur vallástétele temellett, amely-lyel bevisz az örök hajlékba.

Máté 22: 15—22. Fil. 3: 17—21. I. Tim. 4: 4—11.

Nov. 8. Zsolt. 84. Boldog ember az, aki jól érzi magát az olyan helyen, amely az Urnak van szentelve, az Ő hajléka, ahol Ő szólhat a szívekhez s uralkodhatik a lelkeken. Lehet ez a hely a templom is, de lehet bármely hajlék, amelyet templommá avat a benne élőknek, vagy benne összegyülekezőknek hite, buzgótsága, odaadása, imádsága. Templommá lehet így a te szíved is, ha abban Isten lakozik, s ha az övé az első hely, ha Ő a középpont, amely körül egész életed forog. Ebből a középpontból származhatik reád erő és áldás, amely kiterjed másokra is.

Máté 16: 1—12.

Nov. 9. És. 49: 1—7. Nem az ember választja magának Istent, hanem Isten választja magának az embert, és választja azokat, akikben alázatosságot és engedelmességet lát. Az ilyen ember szolgájává lesz, ajkát alkalmassá teszi a bizonygatótétele, s megmutatja neki, hogy hol és miképen akarja felhasználni. Csendesen pihenhet az Ur szolgája urának kebelén, mint a nyilvessző a tegezben, de mikor eljő az óra, hogy az Ur fel akarja használni, előveszi, mint a vadász a nyilvesszőt és célt ér vele. Némely nyilvesszővel a közelben, itthon dolgozik, a másiknak messzire el kell repülnie a pogány világba, földolgoz az, hogy az Ur keze használhason bennünket, azé az Uré, aki az Ő szolgálai által terjeszti szét a világosságot, az üdvöznetet az egész világra.

Máté 16: 13—28.

Nov. 10. És. 49: 8—18. Felséges feladat az Ur szolgálainak feladata. Nem úgy vannak ők, mint azok, akik önmagoknak és a világnak szolgálnak s ki vannak téve annak, hogy csalódnak és elhagyatnak. Az Ur az Ő szolgálait folyvást hordozza, támogatja, táplálja, s azok, ezeken a tapasztalatokon elindulva, másokat is teljes bizonyossággal hívhatnak ahoz a forráshoz, amely minden szomjúságot csillapít, ahoz a lelki kenyérhez, amely minden éhséget kielégít, ahoz az Úrhoz, aki jobban szereti az övéit, mint az anya a gyermekét. Boldog, aki megértvén az Ur hívását, hozzáment, s megértvén a küldetést, szolgálatába állott.

Máté 18: 1—14.

Nov. 11. És. 50. Nem ismerünk-e reá az Ur Jézusra a 4—7. versek próféciájában? Őbenne minden beteljesült, valóra vált. S mit mond minékünk ez az Ige? Azt, hogy aki miéreffünk önmagát megalázta, szenvedett és meghalt, de nem szégyenült meg, mert föltámadott és megdicsőítettet, Abban bizzunk. Ő az a kőszikla, akire ráépíthetjük üdvösségünk épületét. De aki ebben az erős kősziklában megütöközik, megbotránkozik, az összetöri ma-

gát rajta. (I. Pét. 2: 7, 8.) Választhatunk a kettő közt.

Máté 18: 15—22.

Nov. 12. És. 51: 1—11. Aki szívéket megkeményíti, azokhoz az Ur hiába szól, de akik az igazságot keresik, akik az Urat keresik, azok előbb-utóbb meghallják az Ő szavát. S mi mindent ígér ez a szó! Vigasztalást, vigaságot, szabadulást, igazságot, erőt, megváltást, örömet, ujjongást. Juthat-e ennél gazdagabb osztályrészt valakinek? Nem érdemes-e ezért féltetni minden félelmet az emberek gúnyjától, szidalmától, s nem érdemes-e elszakadni minden büntől és tisztátalanságtól? Bizony bolond, aki nem ezt a részt választja!

Máté 18: 23—35.

Nov. 13. És. 52: 1—12. Aki meghaltotta az Urnak hívó szavát, annak föl kell serkennie a közöny és hitetlenség álmából, le kell vetnie az ó-embert, minden tisztátalanságával együtt, és föl kell öltöznie az új embert, mely átfömlődik az Ő Urának ábrázatjára. (Kol. 3: 10.) De el is kell hagynia a bűnnek városát, el kell szakadnia mindentől, ami visszatartaná, egyetlen fonalszálat sem szabad meghagyni, mely a régi élethez kötné, mert ennél fogva ránthatja vissza a sátán bármely pillanatban. De a hitnek ebben a harcában nincs egyedül az újjászületett ember, előtte jár az Ur, s feltűrt szent karjai irányítják, vezetik, hordozzák és erősítik seregét.

Zsolt. 39: 5—14.

Nov. 14. Máté 9: 18—26. Jézus úr a betegségen és a halálon. Ez lesz világos a beteg assynak, és a főember leányának a történetében. De az is világossá lesz, hogy Jézus a maga hatalmát a mi hitünkön keresztül mutatja meg. Hitt a főember, hitt a beteg asszony s hitök elvitte a győzelmet. Ha az Ur Jézus ma jönne le a földre, vajlon mennyi hitet találna itt? Mennyit találna a te szívedben?

Kol. 1: 9—14. Ján. 10: 23—30. I. Thess. 5: 14—24.

Nov. 15. Zsolt. 85. Ébredést, megelevenedést várunk mindenfelé, de különösen magyar hazánkban. Régóta imádkozunk ezért. De vajlon az Urnak nem a maga népet kell-e elsősorban is megelevenítenie? Nem térnek-e vissza ma is némelyek az övéi közül a régi életbe, a régi bolondságra? S akik hívek maradnak is, teljes szívékből hívek-e? Összetalálkozik-e életökben mindaz, amit az Ur vár az övéitől, az irgalmasság és a hűség, az igazság és a békesség? Bizony, figyelünk kell a magunk életére, s ha hiányt látunk benne, el kell fogadnunk az Ur szabadítását, hogy aztán nagyobb erővel imádkozhassunk a hitetlenek lelki ébredéséért.

Máté 25: 1—13.

Vargha Gyuláné.

Kiadóhivatal: Piliscsaba—Klotildfalva. A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő.

„Fébe” Ev. Diakonissza Anyaház Nyomdája nyomása, Piliscsaba—Klotildfalva. Felelős vezető: Fekete Géza.